

Солун в ръцете му! Тогава с Анри лесно щеше да се разпери... Вече веднъж заедно със Шишман беше обсаждал Солун. Но крал Бонифаций се бе върнал от Пелопонез на помощ на жена си и Калоян се бе видял принуден да снесе обсадата.

Царят потръпна. Дали не бяха прави думите на Йоана?

"... Недей напада града на свети Димитър, чичо. Страх ме е от гнева на Чудотвореца..."

Ах, това бяха младежки боязни. Свети Димитър беше покровител на българите. Той завинаги бе оттеглил благоволенieto си от ромеите. Все пак отдавна Калоян не се бе молил пред иконата му. Сякаш нещо го спираше и заключваше в сърцето му искреността на молитвата. Царят отхвърли завивката. Бавно се отправи пред кандилото което блещукаше пред иконата на светеца-войник. Коленичи и дигна взор, пълен с молба. Но никакъв леден трепет скова умиленieto на душата му.

Солунският чудотворец го гледаше хладно и враждебно. В сините му очи блестяха гняв и укор. Мечът в ръката му тихо светеше, пълен със закана. Царят не смееше да откъсне очи от това строго лице. Изведнъж леден пот изби по челото му. От иконата го гледаше не свети Димитър, а Бодуен. Блед, кървав, със зловеща усмивка...

Калоян извика и се дръпна назад. С разтреперани ръце той се улови за дръжката на стола си и се отпусна тежко върху него.

Прекара ръка по челото си. Подлудяваше ли? Какво ставаше с него? Някой потропа на вратата и след миг стратор Константин показва уплашеното си лице.

- Какво има, господарю? Стори ми се като че ли извика.

- Не. Така ти се е сторило... Няма нищо. Върви...

И той остана отново сам с мъката си. Залута се като див звяр, заключен в клетка.

Кога най-сетне щеше да си отдъхне? Нямаше ли никога да